

De sterrennacht (1889)

De nacht zat afgeladen vol
van zinkwit tot beenzwart
en alles daar tussenin:
chroomgeel, cadmiumgeel,
emerald en verdeeld groen,
ook veel kobalt en ultramarijn
(het lapis lazuli van de Lidl).

Die nacht rolleborden de
sterren met maan en waan.
Cipressen schoten goed op,
prikten gaten in de lucht.
Het kerkje was scherprechter,
drukte huizen tegen de borst.
Koortslichtjes brandden.

Ik kriskras wat woorden,
vermeng passie met kleur,
kosmos met vakmanschap en
kom van een kale tekst terug.
Ik hak mijn hand, geef een oor
voor de zeggingskracht
van het doek.

Het Manifest der Uitgelopen Inkt

Gebroken, over de titelpagina verspreid,
lag zwaar zuchtend het bladspiegelei.
“Het komt nooit meer goed,” klaagde hij.
De inleiding gaf hem gelijk. Verfomfaaid
en gescheurd was ook hij de kluts kwijt.
Gelezen, versleten en daarna vergeten
voelde het gehele boek zich afgedraaid.

De bundelbinder poogde wat dat betrof
de hoofdstukken terug aaneen te lijmen.
Ondertussen blies de margefee het stof
van de vele gedateerde kanttekeningen.
En, balancerend op de uiterste boordlijnen,
switchte het bipolaire dubbelepuntjuffertje
aanhoudend tussen waarheid en fictie.

De onnozele titeltrut had lang geleden
in de tijd toen de letters nog spraken
een luidruchtige ondertitel verzonnen.
Wat de voetnootslak de kreet deed slaken:
“Voetnoten zijn ook halve waarheden,
alleen een beetje lager gepositioneerd.”
waarna zij terugkroop in haar heilig huisje.

Terug naar af

Bij het klimmen der jaren
begint het mij te dagen dat
ik niet meer klimmen kan,
nooit goed heb gekund
maar dat is niet het punt.

Het punt is: stap voor stap
word ik een dagje ouder.
Ik kan al minder stappen,
straks sta ik helemaal stil
en dat is niet wat ik wil.

Van kinds naar kind,
van kind naar ouder.
Hoe ouder ik word hoe
kinderlijker de grappen:
ik word weer kinds.

Het is bijzonder straf
met alles om mij heen.
Dit huis, de huisraad,
de mensen aan de praat.
Ik versta, herken geen een.